

O novi domovinski pravici.

Drž. zbor ni že dolgo časa sklenil tako pravične in za avstrijske narode tako blagodejne postave, kakor je nova domovinska postava. Presvetli cesar jo je potrdil dne 3. decembra 1896 št. 222. Po tej postavi ima od 1. januarja 1901 naprej vsak avstrijski državljani, ki je v katerikoli občini bival nepretrgoma deset let, ki je dosegel 24. leto in ni bil kaznovan zaradi hudodelstva, pravico prositi domovinske pravice v dotični občini. To pravico imajo tudi ženske. Kaj mora storiti, kdor hoče v občini dobiti domovinsko pravico? Napraviti mora pred vsem prošnjo na dotično županstvo. Ta prošnja ne potrebuje nobenega koleka. V prošnji mora povedati: 1. da biva že deset let nepretrgoma v občini, 2. da se je pošteno obnašal in da ni bil nikdar kaznovan zaradi hudodelstva, kar treba dokazati s spričevalom policije, v katerem morajo biti zapisane tudi hiše, v katerih je prosil bival zadnjih 10 let. To policijsko spričevalo mora biti s kolekom 1 K. 3. da je dosegel že 24. leto, kar treba dokazati s krstnim pismom, 4. kje je imel do zdaj domovinsko pravico, kar treba dokazati z domovinskim listom. Prošnji na županstvo treba pridjati kolek 30 vinarjev, da se porabi za novi domovinski list, katerega izda županstvo. Delavci slovenski! Spomnite se, kaj se je zdaj delalo po stari postavi z vami. Če ste oboleli, niso marali nikjer za vas, ne v mestu, kjer ste služili, ne v domači vasi, kjer ste bili rojeni. Da, pripetilo se je pogosto, da so vas v boleznih le preklinjali. Zdaj je čas, da si po občinah, kjer delate, zagotovite domovinsko pravico. Živite pošteno, da vas ne kaznujejo radi hudodelstva. Delajte pridno, da ne bo treba prosjačiti, kajti v tem slučaju ima občina pravico vas pragnuti. Ako vas prežene, se bivanje v občini pretrga, in treba bo z nova začeti. Kdor sam ne zna napraviti prošnje, obrne naj se do delavskega društva, katerega je ud, ali pa do županstva, kjer je bil do zdaj pristojen. Tudi dosežanja domovinska občina sme napraviti prošnjo ter zahtevati, da se sprejme kdo v tujo občino, ako je že deset let tam stanoval. Če bi magistrat delal delavcem sitnosti, obrniti se je na namestništvo, katero mora skrbeti, da se postave točno vršijo! Slovenci, glejte, da dobite v spodnještajerskih trgih in mestih kmalu domovinsko pravico!

Odmev volitev v Konjicah.

(Razgovor med Pohorcem Smerekarjem in Konjičanom Brezarjem. Konjičanom in njihovim okoličanom v premislek.)

Smerekar (pride v Konjice in zagleda svojega znanca Brezarja): »Glej ga no, Brezarja! Kaj ti je vendar, da tičiš vedno kot medved v svojem brlogu? Že devetindevetdeset let te nisem videl! Človek bi skoro mislil, da si šel tja, kjer ni muh — a da si se danes izkobil iz svoje luknje, je ravno prav. Bodeš mi vsaj povedal, kako je z vašimi volitvami —«

Brezar (poda Smerekarju roko): Z našimi volitvami? Niti ni dobro, niti ni slabo.

Sm.: Kaj se pravi to? Niti ni dobro, niti ni slabo. To se ne pravi nič. Jaz ti rečem: nam je slo dobro. Mi kmetje smo pokazali, da smo močje. V peti kuriji smo si izvolili Žičkarja, v četrti skupini pa Robiča. Ti pa mevrš kot razsoden tržan: ni niti dobro, ni niti slabo; kaj ne tako-le: pol miši, pol tiča. Pri moji veri! ne razumem te. Govori jasno, kakor se spodobi!

Br.: Poleg vse jasnosti ti vendar pravim: niti ni dobro, niti ni slabo. Slabo ni, ker smo spoznali, kdo je z nami, kdo proti nam, a dobro ni, ker . . .

Sm.: Hudirja! Torej niste zmagali!?

Br.: Ne. Izvoljen je Pommer, kateremu se še ne sanja o naših potrebah.

Sm.: I, kaj ste vendar delali? Menda ste spančkali, moj ljubi Brezar?

Br.: Tega pa ne! Kot vi smo se izkazali i mi moče. A kaj hočeš, če imajo oni denar in vse, kar hočejo!

Sm.: Tristo zelenih! Kdo le ni volil Dečka? Saj je Pommer Nemeč, a v Konjicah oblazim lahko vse prodajalne in gostilne — povsod mi kličejo nasproti: Bog daj! očka Smerekar! Kaj bo dobrega?

Br.: To je toliko časa, dokler ni volitev. Ko pa pridejo volitve, pozabijo ti ljudje na vse. Vsak hoče biti prvi Nemeč ter ne vé družega kot »heil«.

Sm.: Zakaj?

Br.: Ej, dragi moj, to je vprašanje, ki ti bi ga ne mogli odgovoriti niti oni. Najbrže mislijo, da je bolj »nobel« zatajiti svojo kri in biti posilinemec.

Sm.: Bolj »nobel«? Ha . . . ha . . .! Sram jih naj bode! Za te bi že bilo boljše, da bi se ne bili rodili. Kdor namreč zataji svoj rod, že ni daleč od tega, da zataji mater, ki ga je rodila, kar je najhujše, kar more storiti človek. Kdo so ti ljudje?

Br.: Tak na primer je Kupnik.

Sm.: Kaj ta? Če pa pridem k njemu po olje, pa mu teče tako gladko jezik v slovensčini.

Br.: To dela zaradi zaslužka. On dobro ve, da živi od Slovencev.

Sm.: Po tem pa naj ne brca Slovencev!

Br.: Bil je najhujši in se je najbolj izkazal zvečer pri bakljadi.

Sm.: Kaj? Bakljado ste imeli?

Br.: Kaj pa misliš? Meniš li, da imajo naši posilincevi tako mirno kri? Treba je bilo malo razgrajati. Za groše, ki so jim jih znesli prej Slovenci vkup, so kupili lampijone in potem vpili po trgu: heil! Kupnik je bil eden prvih.

Sm.: Ni mogoče!

Br.: O je! In ne samo to! Lampijone so nosili šolarčki nemške šole, katere je že ondodni nadučitelj naučil na »heil«. Zibali so se po trgu celo s frankfurtarico.

Sm.: A?

Br.: Le čudi se? Tudi jaz se čudim, kako morejo biti nekateri slovenski stariši tako malomarni, da pošiljajo svojo deco v nemške šole k učiteljem, ki so pokazali svojo oliko s tem, da so demonstrirali pred Wallandovo hišo, ker je volil z nami.

Sm.: Veš kaj, Brezar, najbrže me hočeš nalagati prav debelo. Saj znam, da ne delajo kaj takega pri nas niti hlapci. Kaj se le učitelji!

Br.: Če ne delajo hlapci, delajo pa ti. Zato pravim, da ne razumem, kako morejo dati nekateri stariši svoje otroke takim učiteljem v roke.

Sm.: Brezar! to mi moraš razložiti natančneje.

Br.: Prav rad! Bilo je tako. Ko so se heilovci — med njimi tudi učitelji nemške ljudske šole — pri Vrbniku in Urbanu okrepčali, so si mislili, da ne gre drugače, kakor da gredo pred hišo starega Wallanda. Postavili so se torej pred hišo in nekateri izmed njih začeli — kakor so olikani — pljuvati na vse moči.

Sm.: Zlodek! kje ste bili pa vi?

Br.: Le počakaj! Vse pride se — — ko so nekateri najlepše pljuvali, drugi pa gledali so se prikazali Wallandovi hlapci — —

Sm.: Vrlo!

Br.: Kaj »vrlo«? Saj se ne znaš, če so bili tepeni posilincevi ali hlapci.

Sm.: Lahko si mislim, ker poznam nemške zajce.

Br.: Ko so torej zagledali ljudje Wallandove hlapce, jim je naenkrat zaostalo v grlu njihovo rjojenje: heil, stisnili so repke med noge, klobučke med ramo in jo odkurili pri mitnici ven na varno.

Sm.: Imenitno! Kako so prišli potem nazaj v trg?

Br.: Hm . . . to je lahka stvar. Eden se je izmuzal do orožnikov, in pod njihovim varstvom so prihajali nazaj. Ker so se jim

pa tresle od prestanega strahu hlačice, jim je trobil na rog požarne brambe veliki muzikant Melhijor Miheljak. Pa veš, kdo je bil se zraven pri tem činu?

Sm.: Kdo neki? Čakaj, da se domislim — —

Br.: Že vidim, da ne ugašeš pravega. Nadučitelj slovenske ljudske šole.

Sm.: Ta, ta? In k temu hodijo naši otroci?

Br.: Tako so hajali in razgrajali po našem trgu in praznovali slavno zmago. — Po volitvi so vrgli tudi Fallanta iz gostilne pri Vrbniku, ker ni bil hotel voliti. Pri ti priliki je povedal Fallant v obraz usnarju Lavriču, ki se je najbolj ujedal: Kaj boš očital ti meni, ki se nemškega ne znaš! In glej spaka! Lavrič toži zdaj Fallanta zaradi razžaljenja časti; Fallant pa se ne da tako hitro ugnati v kozji rog, ampak ostane pri svoji trditvi, zahteva pa, da izpraša kak profesor Lavriča iz nemščine.

Sm.: To mi pa res ugaja. Hej, ali ni Pommer profesor? Zdaj lahko pomaga Lavriču v zahvalo, da ga je volil. Ha . . . ha . . .

Br.: A najbolj me jezi, da so ravno taki najhujši naši nasprotniki, katerih ime jasno kaže, da so rojeni Slovenci. Pogled le Kupnika, Brezovnika, doktorja Kadivnika, Lavriča in druge! Posebno zadnja dva sta »ta prava«. Jaz vem trdno, da sta bila v mladih letih navdušena Slovencev, zdaj pa ne marata slišati o slovenstvu ničesar. Mnogo se je zadiral tudi Hasenbichl. Siromak je Kranjec, njegova pa komaj lomi nemščino.

Sm.: Da . . . da. S temi ljudmi pa je res težko vkup hoditi.

Br.: Tako je. Odslej se bomo držali tudi dejansko gesla: Kdor ni z nami, je proti nam. Če storimo to, pokaže prihodnost, čegavo je spodnje Štajersko. Kupujmo odslej pri Ogorevcu vse, obiskujmo Topolska, Ferjena, Fallanta, Fuhrmana, Wallanda, Očka in sploh svoje ljudi.

Sm.: Prav imaš, Brezar! To je jedina pot, ki nam pripomore k naši stvari. Jaz se bodem držal odslej tvojih navodil in z menoj po mojem mnenju vsak zaveden Slovenec. Živeli slovenski obrtniki, živeli naši ljudje. Kako je pa vendar to, da niste zmagali?

Br.: Ah, Smerekar, ko bi ti vedel, kako so delali, se ne bi čudil. Vsako hišo so preobrnu petkrat, da so le dobili glas za . . . Posebno velikih zaslug si je hotel pridobiti nadučitelj nemške šole. Da mu ne bi ušel na noben način mizar Fuhrmann, ga je spremil čisto do volišča, se oziral samozavestno na desno in levo, da ga ne bi prezel kdo pri njegovem v učiteljsko stroko spadajočem delu; kot velik zmagalec je prignal Fuhrmana na volišča — Fuhrman mu je oddal pred nosom glasovnico za Dečka.

Sm.: Hi-hi! Dobro, dobro Fuhrman!

Br.: Rossbacher nam je pa prej obljubil, da se ne bode mešal v volitve, in je vendar volil Pommerja. Hrvat Nemca!

Sm.: O, jej! A solnce gre že v zaton. Brezar! domov moram iti z geslom v srcu: Svoji k svojim! — hvaleč Boga, da smo spoznali svoje nasprotnike. Mojega obličja ne bodo nikdar več videle njihove prodajalne in njihove krême. Srečno!

Dva brata.

Zgodba; spisal I. Toman.

Večkrat sem že slišal govoriti: »Oženiti ali omožiti se, je kakor loterijo staviti!« S tem so menda hoteli povedati: »Kakor malokateri, ki v loterijo stavijo, zadenejo in obogaté, tako tudi malokateri, ki se ženijo ali omožijo, prav zadenejo.« Povsem te besede niso resnične, kajti, najdemo še, hvale Bogu, dosti srečnih in zadovoljnih zakoncev.

Da se pa res tudi zdaj množijo nesrečni zakoni, tega je krivo, ker ljudje sklepajo po-

gosto zakon brez vsega premisleka, ne da bi se prej posvetovali z Bogom in s svojo vestjo. V sveti zakon stopijo zgolj iz mesenih, posvetnih nagibov, sklepajo sveti zakon kakor kako kupčijo, Boga nočejo imeti kot voditelja! Pri takih seveda ni mogoče govoriti o zakonski sreči in zadovoljnosti.

Kmet in veleposestnik Podravšek, ljudje so pravili »pri baronu«, je bil zelo premožen, tudi precej prevzet in svojeglaven. Imel je s svojo ženo Marijo dva sina, Martina in Jožefa. Martin je bil nekaj nad eno leto starejši. Ko je bil ta že ednajsto leto dopolnil, rekel je nekega dne Podravšek svoji ženi:

»Veš kaj, Marija, zdaj morava misliti na poklice najnih otrok. Martin bo dohtar ali odvetnik, Jožef pa bo doma«, rekel je samozavestno. Žena mu je v tem potrdila, rekoč:

»Da, da, tako mora biti!«

Ko sta pa g. župnik in g. učitelj to zvedela, kaj hoče Podravšek z otroci narediti, svetovala sta drugače. Martin je bil bolj poreden in še slabe glavice, za to sta svetovala, naj Martin doma ostane, da ga imajo stariši vedno pred očmi, ker je poreden. V mestu bi znal priti med slabe ljudi in bi se še bolj pokvaril, potem pa tudi nima zmožnosti za šolanje. Jožef, ki je bil pridn in tudi nardarjen, tega naj dasta v šolo.

Podravšek pa tega modrega sveta ni poslušal, ampak je rekel: »Kakor sem pravil, tako mora biti! Martin bo dohtar, Jožef pa doma!«

In res je prišel Martin v mesto na srednje šole, Jožef pa je obiskoval še domačo šolo. Podravšek ni gledal veliko na to, h kakim ljudem spravi svojega sina na stanovanje. Ko je pa prvo leto minulo, prinesel je Martin spričevalo, v katerem se je bralo, da mora prvi razred še enkrat ponavljati.

»Nič ne škodi«, je rekel oče Podravšek, »drugokrat bo bolj naredil, dohtar mora biti!« — V počitnicah je pustil svojega študenta delati, kar je sam hotel.

Tako se je Martin šolal in je prišel srečno v šestih letih do četrte šole. Velik je že bil, nadzorstva na stanovanju nobenega, tovaršija slaba, glavica dobrih in potrebnih naukov prazna, polna pa hudobije; kaj čuda torej, da, prej ko se je še skončalo šolsko leto, vidimo Martina doma pri stariših. Gospodi profesorji so ga izključili, ker ni nič napredoval v naukih, ampak le v hudobiji. Mati je še zdaj izgovarjala v svoji slepi ljubezni Martina in je zvrčala vso krivdo le na gospode profesorje.

Velik križ sta imela Podravška z Martinom. Delati ni bil navajen, in tudi ni hotel; postopal je le in drugo mladino pohujševal. Stariši pa so bili slabi, premehki, da bi mu povedali moško besedo in njegovemu počenanju naredili konec. Tudi Jožef, ki je bil pridn in veliko bolj pameten in moder kot brat, je moral veliko trpeti od Martina. Povsod ga je ta zaničeval, sam se je pa poviševal. — Prazen klas pač visoko stoji!

Jožef, če je le čas imel, prebiral je dobre časnike in Mohorske ter druge dobre knjige, in tako se je naučil veliko lepega in koristnega.

Tako je bilo nekaj let. Podravška sta se že precej postarala in zato sta sklenila prepustiti skrb za gospodarstvo enemu sinov. Dogovorila sta se, dati gospodarstvo Martinu. Martin bi se moral toraj preje oženiti. Našel si je hitro v mestu neko gosposko nevesto. O gospodarstvu ni vedela ničesar, le lepo bi se rada oblačila in kratkočasila. Stari Podravšek je sicer razodel ženi svoj dvom, da ta dva ne bosta sodila za gospodarstvo, pa žena se je zopet potegnila za Martina. Podravšek je nazadnje privolil.

Ko so to g. župnik zvedeli, ki so tudi poznali rodbino, iz katere si je mislil Martin vzeti nevesto, poklicali so starega Podravška in so mu razložili svoje misli, rekoč: »Sami dobro veste, da morata dandanes gospodar in gospodinja pridno gospodariti in se po-

truditi, ako hočeta vsaj iznajati. Po moji sodbi bi pridni Jožef bolje gospodaril na vašem lepem posestvu. Ako pa le hočete Martinu prepustiti gospodarstvo, potem bi moral vsaj dobiti pobožno, pridno in resno ženo, katera kaj ve o gospodarstvu in hoče tudi za njega skrbeti in pomagati, drugače ne bo blagoslova ne sreče, ampak se bo vse v kratkem razletelo!«

Podravšek je sicer čutil resnico teh besedi, a ni se ravnal po njih.

Gostija je bila sijajna in vesela; kmečkih ljudi malo, največ le gospode iz mesta. Še po gostiji je bilo pri Podravšku dosti ljudi. Zidarji, mizarji, slikarji so imeli veliko dela. Mlada gospa je hotela imeti vse po mestni šegi. Okna so ji bila premajhna, deske na tleh že slabe, pohištvo priprosto, slikarija že stara. Hotela je imeti vse imenitno.

Staremu Podravšku in njegovi ženi se je delalo kar temno pred očmi, ko sta videla tako potrato. Reči pa nista smela ničesar. Imela sta že vendar prej vse sobe lepe in snažne, pa za mlado gospo je bilo vse preslabo. Ker sta pa tudi videla, da sta novi gospodarjinji le na poti, pobrala sta se v hišico, kjer sta imela izgovorjeno stanovanje. Tudi Jožef je kmalu spoznal, da ga mlada ne vidita rada pri hiši, zato je začel misliti, kako bi si pripravil svojo lastno domačijo in kako bi se srečno oženil. Ko si je iskal nevesto, ravnal je pri tem drugače, kakor Martin. Boga je najprej prosil, da mu pri tem imenitnem delu pomaga, s stariši in sam s seboj se je posvetoval in vse dobro premislil.

In res, kmalu je našel družico. Blizu dve uri daleč je bil premožen posestnik, imel je le eno pridno, pošteno in precej olikano hčerko. Tam je Jožef potrkal. Ker so ga poznali kot pametnega in pridnega mladeniča, dali so mu hčerko Nežiko za ženo.

Veliki razloček je bil med hišo Martinovo in Jožefovo! Martin se ni veliko zmenil za gospodarstvo; najrajši je hodil po lov, še ob nedeljah, namesto k službi božji, je popival in igral v družbi veselih gostov. Njegova žena pa se je namesto k službi božji, vozila v mesto in tam obiskovala svoje nekdanje prijateljice, katere so ji ta obisk vselej rade in pogosto zopet vračevale. Tudi rat se je seveda dobro jelo in pilo, a tudi veliko obrekovalo in opravljalo. Ko je pa doma bila brez prijateljic, takrat je zopet najraje sedela pri klavirju, katerega si je iz mesta pripeljala. Družina se je menila in pravila: »Čeli dan sedi pri tej omari in vedno le brenka, da nam še po noči brni po ušesih!«

Stari Podravšek in njegova žena sta na tihem žalovala, ko sta videla, kako se gospodari pri Martinu!

»Ali slišiš tam gor ta krik in vik«, reče nekega dne stari Podravšek svoji ženi, ko je bilo zopet veliko prijateljic iz mesta pri mladi gospodinjji pri vinu in kavi, »ali slišiš, kako tam gospodarijo? Gospod župnik so imeli prav, vse se bo kmalu razletelo! Ti si pa na tem veliko kriva, vedno si ga zagovarjala!«

»Ljubi mož«, odgovori jokaje žena, »ne množi še ti moje bolečine z očitanjem! Ne veš, koliko trpi moje srce, ko vse to gledam; vem, da sem tudi jaz kriva, pa prosim te, dragi mož, ne očitaj mi zdaj tega, česar več popraviti ne morem!« Od tega časa stari Podravšek ni očital več tega svoji ženi. Oba sta sicer tiho, pa hudo trpela.

Drugače pa je bilo pri Jožefu. Molitve in službe božje nista izpustila nikdar brez vzroka. Tudi družino sta lepo vodila in učila. Pridno in skrbno sta gospodarila. Posvetnega veselja nista iskala pri drugih; najbolj srečna sta bila v krogu svojih domačih. Zato pa je tudi angel božjega miru in ljubezni vladal v njihovi hiši, zadovoljnost in sreča sta kraljevala v njej.

Redkokedaj sta obiskala Martina, ker sta videla, da to Martinovi ženi ni ljubo, in da le zaničevalno ravnata z njima oba, Martin in njegova žena.

Ko sta zopet enkrat Jožef in njegova žena prišla v Martinovo hišo, reče Martinova žena pogovarjaje se z Nežiko:

»Ne vem, da moreš tako živeti, nobena vesolja si ne privoščiš; gotovo si nesrečna v zakonu, toliko skrbi in dela imaš!«

»Nasprotno, ljuba moja«, odgovori Nežika. »Ne veš, kako sem srečna z Jožefom! Vem, da me Jožef ljubi, in jaz njega, in to je gotovo velika sreča za zakonske, to nama tudi lajša skrbi in delo. Tudi pri nas si privoščimo včasih kakšno dovoljeno razvedrilo!«

»Pri nas pa ni tako«, globoko vzdihne žena Martinova. »Veselim se, kakor se jaz hočem, moj mož pa tudi, kakor se njemu dopada!«

Martin in njegova žena pa se nista dolgo veselila. Ker nista nič skrbela za gospodarstvo, le zapravljala, zmanjkalo je kmalu denarja, da, že precej dolga sta naredila. Upniki so začeli tirjati, denarja pa ni bilo. Martin je zdaj začel očitati ženi, da je ona vse zapravila, in da nič ne skrbi za gospodarstvo; žena je isto očitala možu. Zdaj je bil prepir, kreg in jok v hiši Martinovi vsakdanji gost.

Nekega dne, ko je imel zopet Martin s svojo ženo tako zakonsko vojsko, pripelje se žena Martinova k Nežiki. Stopi hitro z voza in hiti v hišo. Tam najde Nežo samo doma. Beži k nji, jo objame in začne jokati in tožiti rekoč:

»Draga Nežika, nesrečna sem, silno nesrečna. Med menoj in Martinom ni prave zakonske ljubezni, ni miru, ni zadovoljnosti. Uči me in povej mi, kaj naj storim, da bo med nama vladala taka ljubezen in zastopnost, kakor med vama. Ne morem dalje tako živeti, nesrečna sem!«

»Nežika jo začne tolažiti in svetovati, rekoč: »Ljuba moja, moraš najprej Boga prositi pomoči. Zato ni pri vas prave ljubezni in zadovoljnosti, ker sta zapustila Boga. K Bogu se vrni, to je prvo. Potem pa lepo doma ostajaj, prijateljic preveč ne vabi in skrbi za gospodarstvo. Potrpežljiva moraš tudi biti. Ako ti mož kaj hudega reče, nič ne odgovarjaj, ali vsaj nič hudega in ne v jezi. Rada pa v vsem, kar ni preveč, postreži možu. Tako ga boš prisilila, da te bo začel ljubiti, in da se mu bo dopadlo doma in ne bo iskal veselja pri drugih!«

»Poskusila bom«, odgovori žena Martinova, »ravnati se po tvojem nasvetu, le prosim te, obišči me kmalu, da me potrdiš, ako bom pešala, ali popraviš, če kaj prav ne storim.« Kmalu sta se potem poslovile.

Hudo se je morala premagovati žena Martinova, da se ravna po nasvetu Nežike. Ni bila navajena. S pomočjo božjo pa se je srečno premagovala.

In res, Martin je postajal tudi bolj pohleven. Začelo se mu je doma dopadati. Le še upniki, ti so ga skrbeli. Tu mu je pa pomagal pridni Jožef. Nežika je svojemu možu vse razodela, kaj se je menila z ženo Martinovo, in ga prosila, naj pomaga Martinu, da bi mogel poplačati vsaj najboljši nadležne upnike. Jožef se je nekega dne sam napotil k bratu; in ker je videl, da zdaj krščansko živita in pametno gospodarita, ponudil je sam Martinu posojilo. Martina je to kar osupnilo v prvem trenutku. Ko se je pa nekoliko zopet zbral, prime Jožefa za roko in ves ginjen reče: »Dragi brat! ali si res tako blagega srca, ali si mi odpustil vse zaničevanje in preziranje, s katerim sem te žalil? Ali je mogoče, da mi hočeš še v stiski pomagati? Oh, dobri Jožef!« In ga objame.

Od zdaj se je pri Martinu obračalo vse na bolje. Molitve in službe božje nista več brez tehtnega vzroka izpuščala. Jožef in Nežika sta zdaj večkrat prišla in pomagala z dobrim svetom. Tako se je tudi pri Martinu naselil angel božjega miru, svete ljubezni in tihe zadovoljnosti.

Slovenci, pristopite k družbi sv. Mohorja!